

[Helge Larsen.]

opfattelse er rigtig, vil jeg dog gerne med det samme sige, at det er ikke min opfattelse, at det forlig, som blev indgået i foråret, skulle hindre regeringen i at forelægge en lovgivning på disse områder.

Jeg skal ikke sige mange ord om en sag, som også har været nævnt her i dag, den, der kan betegnes som Jonstrupbyggeriet. Efter statsrevisorernes stærke kritik af fremgangsmåden har den højtærede undervisningsminister beordret tjenestemandssag mod kontorchef Vagn Jensen, og det er god skik at tie, mens retten sidder. Vi vil få lejlighed til at drøfte det senere. Blot ønsker jeg at sige, at der naturligvis er begået en alvorlig fejl ved at afholde udgifter uden bevilling. Derom er ingen tvivl. Men vi kan altså vende tilbage til det senere, når tjenstemandsforhøret er tilendebragt og vi får betænkningen fra udvalget om statsrevisorernes beretning.

Men det fremtidige har eller burde vel have endnu større interesse, og her er det, jeg med tilfredshed ser at den højtærede undervisningsminister har taget initiativ til en omorganisering og modernisering af ministeriets byggesektion, så overblikket over det igangværende og planlagte byggeri bliver bedre.

Dernæst er det også med tilfredshed, jeg har set, at den højtærede undervisningsminister har fremsat lovforslag om byggeriet på Lundtoftesletten. Naturligvis var ingen, da vi i sin tid vedtog loven om erhvervelse af Lundtoftesletten, i tvivl om, at der skulle bygges for mange millioner kroner, når polyteknisk læreanstalt skulle flyttes ud, det stod klart i hele sagens sammenhæng, men det rigtige er, at en lov vedtages derom.

Jeg vil i denne forbindelse gøre et par bemærkninger om det offentlige byggeri, specielt undervisningsbyggeriet. Vi ved, at nødvendigheden var over os i foråret, og at det var nødvendigt at foretage en begrænsning af det offentlige byggeri, men set på længere sigt er der for mig ikke tvivl om, at det kan være meget skæbnesvangert for os, om vi ikke finder udveje for større investeringer i formål, der tjener uddannelse og forskning. Det gør man overalt i verden, og de lande, vi måske snart skal samarbejde nært med i et euro-

pæisk fællesskab, gør det i ganske særlig grad. Intet er efter min vurdering så farligt for vor evne til at være på højde med udviklingen og bevare den placering, vi gerne vil at vort land skal have, som dette at sige: ja, vi klarede os godt i min tid med langt mindre; det må også kunne gøres endnu. Det kan det ikke. Tiden står allermindst stille på dette felt. Vi må søge at indrette os sådan, at vi kan investere meget store beløb i de nærmeste år i uddannelse, undervisning og forskning.

Vi må gøre det af flere grunde.

For det første fordi vi skal kunne give vore børn og unge de bedst mulige startvilkår og betingelser for personlig udvikling og dygtiggørelse, og det gør vi kun, hvis vi til hver en tid kan tilbyde dem det bedste af alt, hvad der er skabt på dette område. Dette hensyn, hensynet til den enkelte borgers muligheder, skulle vel egentlig være begrundelse nok.

For det andet må vi sørge for, at der gennem uddannelsen er tilstrækkeligt kvalificerede unge til at gå ind i stedse mere krævende poster i erhvervslivet. Dette synspunkt er velkendt, og forståelsen for det er vidt udbredt. Somme tider kan man fristes til at sige, at det er for udbredt, fordi man kan få fornemmelsen af, at det alene drejer sig om at uddanne de unge just med henblik på erhvervslivets behov. Det gør det som sagt også, jeg underkender det ikke, men jeg vil gerne have understreget, at der også ligger et dybere menneskeligt hensyn bag undervisningen og uddannelsen.

For det tredje må man ikke overse den nøje forbindelse, der er mellem undervisning, uddannelse og forskning. Ser man bort fra den rent elementære undervisning, så er forholdet det, at al undervisning og uddannelse har nær tilknytning til forskningen og dens resultater. Man skærer derfor en væsentlig inspirationskilde for stadig fremgang i uddannelsen bort, hvis man ikke samtidig med udbygningen af uddannelsesmulighederne også tænker på en forbedret adgang til forskning. Man kan ikke bare bygge på, hvad andre landes forskere når frem til. Det vil blive en underlig livløs, næsten automatisk påfyldning af kundskaber, hvis man bare skal meddele videre, hvad andre har